

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA a II-a CIVILĂ

Decizia nr. 1074

Dosar nr. 51139/3/2009

Ședința publică de la 29 februarie 2012
Completul compus din:

Viorica Trestianu	- Președinte
Aurelia Motea	- Judecător
Nela Petrișor	- Judecător
Mihaela Marin	- Magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de pârâtul STATUL ROMÂN prin MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE și de recurentul MINISTERUL PUBLIC – prin PARCHETUL DE PE LÂNGĂ TRIBUNALUL BUCUREȘTI.

La apelul nominal s-a constatat lipsa recurentului pârât STATUL ROMÂN prin MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE, a recurentului MINISTERUL PUBLIC – prin PARCHETUL DE PE LÂNGĂ TRIBUNALUL BUCUREȘTI și a intimătei reclamante BOTEZATU MIRELA.

Din partea Ministerului Public participă procurorul de ședință Ștefania Șofronea.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către magistratul asistent, care a învederat că recursurile sunt legal scutite de la plata taxelor de timbru, declarate și motivate în termenul procedural și că, la data de 28 februarie 2012, intimata a depus la dosarul cauzei concluzii scrise.

Înalta Curte, constatând că părțile nu au formulat cereri prealabile apreciază cauza în stare de judecată și acordă cuvântul asupra recursurilor.

Reprezentantul Ministerului Public formulează concluzii de admitere a recursurilor, cu consecința respingerii acțiunii reclamantei având în vedere că nu există o hotărâre judecătorească din care să rezulte că măsura arestării a fost nelegală.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursurilor de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin sentința civilă nr.1151 din 8 septembrie 2010, Tribunalul București - Secția a IV-a Civilă a admis în parte cererea reclamantei Botezatu Mirela și în consecință Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice a fost obligat la

plata sumei de **xx.xxx** euro, în echivalent lei, cu titlu de daune morale. S-a respins ca neîntemeiat capătul de cerere privind plata de daune materiale.

Pentru a dispune în acest sens, în sinteză, s-a reținut următoarea situație de fapt și de drept.

În ce privește obiectul cauzei s-a reținut că se referă la acordarea de despăgubiri morale și materiale, în temeiul art.504 alin.1 și 504 alin.2 Cod procedură penală.

În ce privește situația de fapt s-a reținut că reclamanta, în cursul urmăririi penale, a fost reținută la 3.04.1997 și arestată preventiv în perioada 4.04.1997 – 4.05.1997, iar prin decizia penală a fost achitată în baza art.11 pct.2 lit. a) raportat la art.10 lit. d) Cod procedură penală pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, fapta prevăzută de art.246 Cod penal iar pentru infracțiunile prevăzute de art.289, 291 Cod penal și art.71 lit. a) din Legea nr.30/1978 exista autoritate de lucru judecat, inculpații fiind achitați în temeiul art.11 pct.2 lit. a) raportat la art.10 lit. d) Cod procedură penală.

În ceea ce privește arestarea reclamantei s-a reținut că sunt incidente dispozițiile art.504 alin.3 Cod procedură penală, reclamanta fiind privată de libertate în mod nelegal și că nu sunt aplicabile dispozițiile art.504 alin.1 Cod procedură penală, care se referă la o condamnare definitivă și la o achitare dacă s-a dispus rejudecarea.

În ce privește sfera de aplicare a dispozițiilor art.504 și 505 Cod procedură penală, instanța de fond a constatat că aceste dispoziții nu acoperă situațiile puse în discuție de către reclamantă, respectiv existența unui proces penal, a duratei acestuia și a celorlalte măsuri dispuse, cum ar fi suspendarea din activitate.

Se mai arată că în acest sens sunt și dispozițiile art.5 pct.5 din CEDO care se referă tot la consecințele arestării nelegale, în timp ce art.52 alin.3 din Constituția României nu dă o altă definiție a erorii judiciare, ci stabilește că răspunderea se stabilește în condițiile legii.

Instanța a mai reținut că, potrivit art.505 alin.1 Cod procedură penală la stabilirea întinderii reparației se ține seama de durata privării de libertate sau a restrângerii de libertate suportate, precum și de consecințele produse asupra persoanei ori asupra familiei celui privat de libertate sau a cărui libertate a fost restrânsă.

Pe de altă parte, a reținut că dispozițiile art.504 Cod procedură civilă și art.998 Cod civil sau art.3 și 6 din CEDO nu pot constitui în același timp temeiuri de drept a unor cereri adresate instanței, deoarece normele speciale înlătură de la aplicare dispozițiile de drept comun.

Referitor la prejudiciul material s-a reținut că nu a fost dovedit nici în ce privește cheltuielile judiciare efectuate în raport de arestarea preventivă, nici în ce privește veniturile pe care le-a realizat în perioada arestului preventiv.

Cu privire la daunele morale s-a reținut că prin arestarea preventivă reclamanta a suferit un prejudiciu moral, în sensul că a fost îndepărtată din

mediul social în care trăia și a fost nevoită să-și petreacă 30 de zile în stare de detenție.

S-a mai reținut că nu se poate nega faptul că arestarea a avut repercursiuni asupra reclamantei și a vieții sociale a acesteia precum și asupra familiei, în condițiile în care fiul reclamantei avea 7 ani la data arestării.

Apelurile declarate de apelanta - reclamantă BOTEZATU MIRELA, de apelantul - pârât STATUL ROMÂN prin MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE și de apelantul MINISTERUL PUBLIC – PARCHETUL DE PE LÂNGĂ TRIBUNALUL BUCUREȘTI împotriva acestei sentințe au fost respinse ca nefondate de Curtea de Apel București – Secția a IV- a Civilă prin decizia nr.733 A din 21 septembrie 2011.

Pentru a pronunța astfel, instanța de apel a reținut că toate cele trei apeluri sunt nefondate pentru următoarele considerente:

Referitor la criticile formulate de reclamantă în sensul că despăgubirile acordate ar fi prea mici față de consecințele reținerii și arestării preventive, instanța de apel le-a înlăturat motivat de faptul că cele prezentate în continuarea motivului nu au fost probate și de asemenea nu au fost probate preținsele consecințe negative, apelanta reclamantă administrând doar probe cu înscrisuri la instanța de fond din care nu rezultă preținsele consecințe negative asupra vieții sale sociale și de familie, iar o întindere a unor asemenea consecințe nu se poate reține în abstract pentru a se putea cuantifica un prejudiciu.

În consecință, s-a apreciat că primul motiv de apel este nefondat în condițiile în care potrivit art.1169 Cod civil reclamanta era ținută să facă proba consecințelor negative asupra stării sale de sănătate și integritate corporală, prestigiu profesional etc, pe care nu le-a probat suficient.

Totodată, instanța de apel a apreciat că nu poate primi nici cel de-al doilea motiv, referitor la critica prin care s-a susținut că nu s-a ținut cont de prejudiciul suferit în cei aproximativ 12 ani de proces și că s-ar fi reținut greșit că nu sunt aplicabile dispozițiile art.504 Cod procedură penală, iar pe de altă parte că instanța nu ar fi dat dovada de rol activ.

Sub acest aspect, s-a constatat că instanța de fond a reținut că nu sunt aplicabile dispozițiile art.504 alin.1 din Cod procedură penală și nu întregul text al art.504, soluția fiind corectă de vreme ce nu ne aflăm în ipoteza unei condamnări definitive. Apoi nu poate fi reținut în temeiul art.504, dreptul la despăgubiri materiale sau morale pentru derularea unui proces, deoarece textul nu este aplicabil pentru o asemenea situație.

Cât privește critica lipsei rolului activ, instanța de apel a constatat că nu a fost nevoie, conform art.129 (4) Cod procedură civilă ca instanța să solicite părților explicații și nici să pună în discuții alte probleme de fapt sau de drept, reclamanta apelantă fiind ținută să probeze situația de fapt și aplicarea legii la situația de fapt probată. De asemenea, s-a mai reținut că instanța de fond a stăruit, în bază probele administrate la aflarea adevărului.

Referitor la cel de-al treilea motiv de apel privind o pretinsă greșită respingere a capătului de cerere la plata de despăgubiri materiale, pe

considerentul că s-au depus chitanțe cu cheltuieli de judecată făcute în procesul penal, instanța de apel a reținut că nici această critică nu poate fi primită, deoarece aceste cheltuieli trebuiau pretinse în procesul penal.

Astfel, conform art.193 alin.5 și 6 Cod procedură penală, în caz de achitare, cheltuielile judiciare făcute de inculpat sau de partea responsabil civilmente se suportă de partea vătămată, deci nu de Statul Român, în alte cazuri instanța penală stabilește potrivit legii civile persoana ce trebuie obligată. Rezultă deci, că în mod corect instanța de fond a reținut incidența dispozițiilor art.193 Cod procedură civilă în ce privește respingerea capătului de cerere de plata de despăgubiri materiale reprezentând cheltuieli judiciare din procesul penal.

Pentru aceste considerente, în temeiul art.296 Cod procedură civilă apelul reclamantei a fost respins ca nefondat.

Referitor la apelul declarat de Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice, instanța a apreciat că este nefondată critica privind reținerea nelegală a dispozițiilor art.504 alin.2 Cod procedură penală și la faptul că reținerea s-a făcut legal, conform art.148 Cod procedură penală și art.5 din CEDO.

S-a reținut că din probele administrate nu s-a dovedit a fi întrunite dispozițiile art.148 alin.1 lit.a – c din Codul de procedură penală.

În ce privește lit.j și alin.2 din art.148 Cod procedură penală conform hotărârii CEDO, S.B.C. contra Marea Britanie din 2001 dreptul unei persoane de a fi judecat în stare de libertate, în condițiile în care legea prevedea o pedeapsă legală de peste 10 ani, nu poate fi exclusă ab initio prin Legea internă (R.Chirița – CEDO. Culegere hotărâri 2006, ed.C.N.Beck p.81).

În ce privește aplicarea alin.3 și 2 din art.504 Cod procedură civilă, alin.3 din art.504 Cod procedură penală prin enumerarea modurilor în care se stabilește privarea de libertate s-a reținut că printre aceste moduri este enumerat și pronunțarea unei hotărâri de achitare, situație ce se regăsește în prezenta speță, achitarea fiind pronunțată pe considerentul că lipsea unul din elementele constitutive abstracte ale infracțiunii, în concret lipsind fapta ilicită cu valoare de infracțiune, fapt ce face aplicabil alin.2 din art.504 Cod procedură penală.

S-a mai reținut că este nefondată susținerea apelantei în sensul că se putea beneficia de despăgubiri doar în ipoteza în care modalitatea de stabilire a privării nelegale s-ar fi circumscris în ipoteza în care prin hotărâre s-ar fi dispus încetarea procesului penal în temeiul art.10 lit.j), deoarece între ipoteza reținută de instanță și cea invocată de apelantă se interpune conjuncția „sau” ceea ce înseamnă că stabilirea arestării nelegale se putea face fie prin hotărârea de achitare pentru celelalte cazuri prevăzute de art.10 din Codul de procedură penală, fie prin hotărâre dată pentru încetarea procesului în ipoteza autorității de lucru judecat.

În ce privește încălcarea art.5 din CEDO, instanța de apel a reținut că art.20 (1) din Constituția României arată că în ipoteza unei neconcordanțe între dreptul intern și pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale

ale omului au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția din legile interne conține dispoziții mai favorabile.

Totodată, examinându-se art.5 alin.1 din CEDO s-a constatat că nu sunt aplicabile cauzei lit. a) pentru că nu este vorba de condamnare, lit. b) pentru că este vorba de o nesupunere la executarea unei hotărâri, lit. d) pentru că nu este vorba de un minor, lit. e) pentru că nu este vorba de transmiterea unei boli contagioase, lit. f) pentru că nu este vorba de pătrunderea ilegală pe alt teritoriu.

Aliniatul 3 al art.5 stabilește că orice persoană arestată sau deținută în condițiile prevăzute de paragraful 1 lit.c din prezentul articol trebuie adusă de îndată în fața unui judecător și trebuie judecată în termen rezonabil, lit. c) de la paragraful (aliniatul) 1 arată că poate fi lipsit de libertate persoana care a fost arestată sau reținută în vederea aducerii sale în fața autorității judiciare competente sau când există motive verosimile de a bănui că a săvârșit o infracțiune sau când există motive temeinice de a crede în necesitatea de a-l împiedica să săvârșască o infracțiune sau să fugă după săvârșirea infracțiunii. Apelanta a invocat ultimele două ipoteze, eventual ipoteza motivelor verosimile.

S-a apreciat că nu s-a făcut însă nici o dovadă a pretinselor motive de natură a fi „verosimile”(adevărate) și nici dovada unor motive „temeinice”, că reclamanta urma să săvârșască o altă infracțiune ori să fugă din țară.

Nu a putut fi primit nici cel de-al doilea motiv de apel în sensul aplicării greșite a prevederilor art.505 Cod procedură penală și a principiului proporționalității dintre prejudiciu și despăgubire, apelanta reținând că suma de ~~XX.XXX~~ euro este prea mare și că trebuie să se aibă în vedere numai durata arestării preventive.

Sub acest aspect, s-a reținut că la dosarul de fond (fila 19) există un înscris din care rezultă că a fost suspendat contractul de muncă al reclamantei cu SC Bancorex SA, un bilet de ieșire din spital (fila 31 dosar fond) din care rezultă că reclamanta a avut stări depresive în perioada 3.11.2000 – 5.01.2001 la acestea se mai adaugă consecința lipirii de libertate a reclamantei pe o perioadă de o lună de zile.

S-a apreciat că față de aceste consecințe ale privării de libertate suma stabilită de instanța de fond este justă, reprezentând o reparație echitabilă.

Pentru aceste considerente, în temeiul art.296 Cod procedură civilă apelul a fost respins ca nefondat.

În ceea ce privește apelul declarat de Ministerul Public, instanța de apel a reținut că este nefondat primul motiv de apel potrivit căruia instanța nu ar fi dat dovada de rol activ în administrarea probatoriului pentru stabilirea caracterului nelegal al arestării și că arestarea a fost legală conform art.5 lit.c din CEDO. Sub acest aspect s-a reținut că, dovada caracterului nelegal al arestării este dat de decizia penală nr.570/20.06.2008 a Curții de Apel Ploiești, prin care s-a dispus achitarea, decizia de achitare conform art.504 alin.3 fiind o modalitate de stabilire a caracterului nelegal al arestării.

Cu privire la incidența art.5 lit.c din CEDO, instanța de apel a apreciat că pentru aceleași considerente reținute cu ocazia examinării apelului declarat de Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice critica este nefondată.

Susținerea apelantei potrivit căreia era posibilă o eroare judiciară care trebuie probată, nu înlătură însă caracterul nelegal al arestării.

Referitor la cel de al doilea motiv de apel în sensul că despăgubirile depășesc valorile nepatrimoniale de care reclamanta a fost lezată, s-a apreciat că și această critică este nefondată deoarece o sumă de bani indiferent cât de mare ar fi nu ar putea fi echivalată cu dreptul la viața și la sănătate ori la integritatea corporală.

Cum și libertatea reprezintă unul din atribuțiile fundamentale ale omului, acest atribut alături de cel la sănătate, ambele dovedite vătămăte, suma de ~~XX.XXX~~ euro stabilită de instanța de fond este justă, motiv pentru care și acest apel a fost respins ca nefondat în temeiul art.296 Cod procedură civilă.

Împotriva acestei decizii, atât pârâțul Statul Român - prin Ministerul Finanțelor Publice București cât și recurentul Ministerul Public - prin Parchetul de pe lângă Tribunalul București au declarat recurs.

1. Recursul pârâtului STATUL ROMÂN prin MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE BUCUREȘTI, a fost întemeiat pe dispozițiile art.304 pct.9 C.proc.civ., prin care s-a solicitat admiterea recursului, modificarea deciziei atacate și în consecință respingerea acțiunii reclamantei ca neîntemeiată, iar în subsidiar diminuarea cuantumului sumei reprezentând daune morale.

În dezvoltarea recursului, pârâțul susține că instanța de apel a apreciat în mod eronat că în speță sunt incidente dispozițiile art.504 alin.2 C.proc.pen, întrucât sintagma folosită de legiuitor „în cursul procesului penal” se referă la cazurile în care pe parcursul cercetării judecătorești, în cadrul unui litigiu finalizat cu o hotărâre definitivă de achitare, împotriva unei persoane se dispun măsuri privative de libertate.

Prin urmare, faptul că ulterior s-a dispus punerea în libertate nu schimbă împrejurările cauzei și nu conduc la ideea că arestarea preventivă a inculpatului, până la data punerii în libertate ar fi ilegală.

În continuare, recurentul a susținut că nu sunt îndeplinite condițiile art. 504 alin. 3 Cod procedură penală, întrucât prin decizia penală s-a dispus achitarea inculpatei în baza prevederilor art. 11 pct. 2 lit. a) Cod procedură penală și nu în temeiul art. 10 alin. 1 lit. j) condiție cerută în mod expres de prevederile mai sus menționate, pentru a putea beneficia de măsuri reparatorii.

În ceea ce privește cuantumul despăgubirilor morale acordate, recurentul apreciază că acestea sunt mult prea mari, deoarece instanța nu a avut în vedere împrejurările care particularizează cauza, iar legea nu oferă criterii clare de cuantificare a daunelor morale, criteriul de apreciere fiind unul aproximativ. Factorul prejudiciabil se referă la durata arestării, însă un criteriu oferit de doctrină și jurisprudență este echitatea.

În finalul recursului, recurentul invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în cauzele Gaga împotriva României, Tarău contra României, Vitan contra României, Crăciun contra României, concluzia fiind prudența și rezonabilitatea care trebuie manifestată în acordarea lor.

2. Recursul Ministerului Public - prin Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București a fost întemeiat pe dispozițiile art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă, prin care s-a solicitat admiterea recursului, modificarea deciziei atacate, în sensul pronunțării unei hotărâri legale și temeinice.

Prima critică adusă deciziei atacată este legată de interpretarea eronată dată textului art. 504 alin. 2 din Codul de procedură penală, în sensul că legiuitorul a instituit ca o condiție a admisibilității cererii în reparația pagubei, stabilirea caracterului nelegal al privării de libertate prin actele procedurale sau hotărârile arătate în mod expres și limitativ de alin. 3 al art. 504 Cod procedură penală. Or, din cuprinsul deciziei penale nr. 570 din 20 iunie 2008 a Curții de Apel Ploiești nu rezultă că instanța ar fi stabilit și nelegalitatea măsurii arestării preventive luate pe parcursul derulării procesului penal împotriva reclamantei.

A doua critică adusă deciziei atacată vizează quantumul sumei acordate cu titlu de despăgubiri care este nejustificat de mare, în raport cu criteriile de apreciere impuse de art. 505 alin. 1 din Codul de procedură penală și de particularitățile speței. În concret, recurenta a arătat că instanțele nu au avut în vedere durata arestării și nici principiul echității, ceea ce conduce la îmbogățirea fără just temei a reclamantei.

Recurenta a invocat cu titlu de jurisprudență C.E.D.O quantumul unor despăgubiri morale pentru perioade de arest mai mari sau cel mult egale cu cea a reclamantei.

Prin concluziile scrise depuse la dosar, intimata reclamantă Botezatu Mirela a solicitat respingerea recursurilor formulate în cauză și menținerea deciziei instanței de apel și cea a sentinței instanței de fond, ca fiind legale și temeinice.

Analizând recursul declarat de către recurentul pârât STATUL ROMÂN prin MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE, prin prisma criticilor formulate, în raport de motivul de nelegalitate prevăzut de art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă, Înalta Curte constată că acesta este nefondat.

Astfel, recurentul a prezentat criticile în ceea ce privește soluția pronunțată de către instanța de apel, având în vedere două probleme de drept și anume inaplicabilitatea dispozițiilor art. 504 alin. 2 Cod procedură penală și quantumul exagerat al daunelor morale acordate, care este de natură să conducă la îmbogățirea reclamantei.

În ceea ce privește prima problemă de drept, Înalta Curte constată că prima critică de nelegalitate, care vizează incidența în cauză a dispozițiilor art. 504 alin. 2 Cod procedură penală, nu este fondată.

În analiza acesteia trebuie pornit de la scopul urmărit constant prin acest text de lege, și anume acela de materializare a principiului constituțional

potrivit căruia Statul răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare săvârșite în procesele penale.

Scopul legii este, așadar, de a permite repararea prejudiciilor cauzate atât prin condamnarea pe nedrept, cât și prin nelegala privare sau restrângere de libertate din cursul procesului penal finalizat fie prin achitarea inculpatului, fie prin încetarea procesului penal, numai astfel legea internă fiind în concordanță cu prevederile art.5, paragraful 5, din Convenția Europeană a Dreptului Omului, în conformitate cu care trebuie interpretate legile interne potrivit art. 20 din Constituție.

Din acest punct de vedere, Înalta Curte constată că soluția pronunțată este în acord cu jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, potrivit căreia sunt întemeiate cererile de acordare a despăgubirilor bănești pentru prejudiciul produs victimei, material și moral, pe perioada detenției nelegale, stabilită prin hotărârea de achitare, pentru unul din cazurile prevăzute de art. 10 din Codul de procedură penală.

În ceea ce privește repararea daunelor morale prin despăgubiri bănești, se ridică problema dificilă a modului și a criteriilor de apreciere a prejudiciilor morale. Acestea nu au la baza criterii exacte, științifice, deoarece există o incompatibilitate între caracterul moral, nepatrimonial al daunelor și caracterul bănesc, patrimonial al despăgubirilor.

Stabilirea cuantumului despăgubirii echivalente unui prejudiciu nepatrimonial trebuie evaluat prin raportare la despăgubire, nefiind evaluat prejudiciul ca atare, fiind necesar a se face o corelare cu importanța prejudiciului moral sub aspectul importanței valorii morale lezate.

Din acest punct de vedere, instanța de apel a statuat în mod corect că situația arestării nelegale a reclamantei a cauzat suspendarea contractului de muncă al reclamantei, iar din alt punct de vedere aceasta a suferit stări depresive, care se adaugă la lipsirea de libertate a reclamantei pe o perioadă de 30 de zile.

Față de cele mai sus expuse, respectiv atingerea adusă mai multor drepturi fundamentale ale reclamantei, Înalta Curte apreciază că suma de 10.000 euro reprezintă o indemnizație echitabilă.

Recursul declarat de către MINISTERUL PUBLIC PARCHETUL DE PE LÂNGĂ CURTEA DE APEL BUCUREȘTI este nefondat, dispozițiile art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă nefiind incidente cauzei.

Prima critică, referitoare la inadmisibilitatea acțiunii în despăgubire de față în lipsa stabilirii caracterului nelegal al privării de libertate prin decizia penală nr. 570/2008 a Curții de Apel Ploiești, este nefondată.

Astfel, prin decizia penală sus evocată, reclamanta a fost achitată în temeiul art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 lit. d) Cod procedură penală pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor. Reclamanta a fost pusă în libertate ca urmare respingerii cererii privind prelungirea arestării preventive a reclamantei, prin încheierea din 23 aprilie 1997 a Tribunalului Constanța.

În aceste condiții, neprelungirea de către instanță a mandatului de arestare preventivă pentru o perioadă de 30 de zile și punerea în libertate a reclamantei este una din ipotezele avute în vedere de prevederile art.504 alin.3 Cod procedură penală pentru admisibilitatea cererii de despăgubiri îndreptată împotriva Statului, textul neinstituind condiția constatării caracterului nelegal al arestării prin însuși actul de revocare.

Nelegalitatea privării de libertate este de necontestat, ea rezultând din considerentele deciziei penale nr. 570/2008 a Curții de Apel Ploiești, prin care s-a dispus achitarea reclamantei cu privire la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, faptă prevăzută de art. 246 Cod procedură penală, iar pentru infracțiunile prevăzute de art. 289, 291 Cod penal și art. 71 lit. a) din Legea nr.30/1978, constatându-se existența autorității de lucru judecat.

Prin urmare, justificat ambele instanțe au reținut incidența dispozițiilor art.504 alin.3 Cod procedură penală și implicit îndreptățirea reclamantei de a i se acorda daune morale.

În acest sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a reținut în mod constant că în cazurile de violare a art.5 paragraful 1 al Convenției (privare nelegală de libertate), sunt întemeiate cererile de acordare a unor despăgubiri bănești pentru prejudiciul moral și fizic suferit pe perioada detenției nelegale.

În ceea ce privește critica privind cuantumul prejudiciului moral stabilit, se constată că și aceasta este nefondată.

Stabilirea acestui quantum nu poate presupune, ca și unic criteriu de stabilire, luarea în considerare a perioadei privării de libertate, criteriu instituit de art. 505 Cod procedură penală, ci presupune aprecierea multilaterală a tuturor consecințelor negative ale prejudiciului și ale implicațiilor acestora pe toate planurile vieții sale sociale.

Respectând principiul potrivit căruia repararea prejudiciului trebuie să fie integrală, în privința daunelor morale instanța în mod corect a apreciat asupra cuantumului, ținând seama că prejudiciul moral constă în atingerea adusă valorilor care definesc personalitatea umană, valori care se referă la existența fizică a persoanei, la sănătatea și integritatea sa corporală, la cinste, demnitate, onoare, prestigiu profesional și alte valori similare.

Procedând în acest mod, instanța de apel a soluționat legal problema cuantificării daunelor morale într-o interpretare obiectivă în lumina unor criterii rezonabile, accesibile, pertinente cauzei de față de așa manieră încât suma acordată cu titlu de daune morale să aibă efecte compensatorii, dar care nu trebuie să constituie nici amenzi excesive pentru autorii daunelor, și nici venituri nejustificate pentru victimele daunelor morale.

Concluzionând, se reține că aprecierea judecătorilor de fond cu privire la valoarea efectivă a despăgubirii, stabilită în concordanță cu criteriile prevăzute de art. 505 Cod procedură penală, constituie o problemă ce vizează aspecte de temeinicie ale hotărârii, care scapă controlului de instanței de recurs, având în vedere că în această cale extraordinară de atac se exercită un

control judiciar numai cu privire la legalitatea hotărârii atacate, în raport de motivele de nelegalitate prevăzute expres și limitativ la pct.1-9 al art. 304 C.proc.civ.

În raport de aceste considerente, în temeiul dispozițiilor art. 312 alin.3 C.proc.civ., Înalta Curte urmează să respingă ca nefondate recursurile declarate de pârâtul Statul Român – prin Ministerul Finanțelor Publice București și de recurentul Ministerul Public – prin Parchetul de pe lângă Tribunalul București.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge ca nefondate recursurile declarate de pârâtul STATUL ROMÂN prin MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE BUCUREȘTI și de recurentul MINISTERUL PUBLIC prin PARCHETUL DE PE LÂNGĂ TRIBUNALUL BUCUREȘTI împotriva deciziei civile nr.733 A din 21 septembrie 2011 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a IV-a Civilă.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 29 februarie 2012.